

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/120/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2321202821
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2321202821.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcu: A. B., nar. X. XXXX XXXX, trvalo bytom C. XXX/XX, D., prechodne bytom D., E. F. G. XXXX/XX, zastúpeného splnomocnenkyňou: Podhorský & Partners, s. r. o., Mlynské Nivy 53, 821 09 Bratislava –mestská časť Ružinov, IČO: 46962000, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35792752, zastúpenému splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47233516, o žalobe na obnovu konania, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 11. apríla 2022 č. k. 35C/38/2021–71, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu o obnovu konania zamietol; II. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 397 písm. a/ a e/, § 400, § 403 ods. 1 a 2, § 414 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Vecne dôvodil, že žalobca sa návrhom doručeným súdu 19.6.2021 domáhal, aby súd povolil obnovu konania vedeného Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 15Csp/133/2017 a následne zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 740,08 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 3.5.2017 do zaplataenia. Žalobu odôvodnil tým, že v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. 15Csp/133/2017 sa žalobca domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko titulom plnenia zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a jej zmluvných podmienok žalobca poskytol plnenie žalovanému (poplatky a úroky), ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Okresný súd Galanta ako súd prvej inštancie pôvodnej žalobe vyhovel, keď dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je premlčaný, a to z dôvodu, že inak trojročná objektívna doba sa v danom prípade predĺžila na 10 rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. Krajský súd v Trnave vydal 5.11.2019 rozsudok, ktorým rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol. Odvolací súd dospel k záveru, že nárok žalobcu bol v čase podania žaloby premlčaný z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť dňom vydania rozsudku v konaní vedenom Okresným súdom Galanta sp. zn. 30C/211/2014. Po rozhodnutí odvolacieho súdu bolo 22.4.2021 vydané rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (ďalej aj len „SD EÚ“) vo veci C-485/19, kde SD EÚ vo vzťahu k plynutiu premlčacích lehôt na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere uviedol právny názor: Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplataených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993

o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Žalobca podáva žalobu o obnovu konania podľa § 397 písm. a/ a e/ CSP. So zreteľom na skutočnosť, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol súdom v pôvodnom konaní zamietnutý pre oneskorené podanie žaloby z dôvodu uplynutia premlčacej lehoty, má žalobca za to, že v prípade existencie rozhodnutia SD EÚ v čase vydania rozsudku, by rozhodnutie SD EÚ malo za následok priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcu vo veci samej. Z rozsudku Súdneho dvora možno vyvodiť záver, že sa na účely posúdenia nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere má aplikovať jednotná trojročná premlčacia doba pre reštitučné nároky spotrebiteľov. Žalobca zdôraznil, že rozsudok SD EÚ vo veci C-485/19 by sa v otázke nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere mal vykladať v spojení s rozsudkom SD EÚ vo veci C-698/18 a C-699/18, z 9.7.2020, z ktorého žalobca poukazuje na bod 2. rozsudku, podľa ktorého: Článok 2 písm. b/, článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13, ako aj zásady ekvivalencie, efektivity a právnej istoty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia súdnemu výkladu vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorého žaloba o vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalej podmienky nachádzajúcej sa v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom podlieha trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť odo dňa úplného splnenia tejto zmluvy, ak sa predpokladá, bez potreby overenia, že k tomuto dátumu spotrebiteľ musel vedieť o nekalom charaktere predmetnej zmluvnej podmienky, alebo keď pre podobné žaloby založené na určitých vnútroštátnych právnych predpisoch táto lehota začína plynúť až od okamihu určenia právneho dôvodu týchto žalôb súdom. Práve v prípadoch, kedy Súdny dvor EÚ podáva právny výklad ustanovení európskeho práva, či už v jednotlivých rozhodnutiach alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií EÚ, má judikatúra Súdneho dvora EÚ všeobecnú záväznosť. Týmto výkladom sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal, či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo, ako aj samotné orgány EÚ. Judikatúra SD EÚ má preto povahu prameňa európskeho práva. Z uvedených rozsudkov SD EÚ vyplýva, že v súvislosti s premlčacími lehotami bezdôvodného obohatenia sa vo vzťahu k spotrebiteľskému úveru v prípade neplatnosti dojednaní o výške úrokov a poplatkov pre rozpor s dobrými mravmi nerozlišuje kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu a kedy sa o tejto skutočnosti dozvedel oprávnený z bezdôvodného obohatenia, ale sa má aplikovať jednotná trojročná premlčacia doba pre reštitučné nároky spotrebiteľov. Vzhľadom na tento právny názor nie je relevantné, kedy sa žalobca o bezdôvodnom obohatení dozvedel, ale rozhodným okamihom je konštatovanie súdu o neplatnosti dojednaní o výške úrokov a poplatkov pre rozpor s dobrými mravmi, ako právny dôvod žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia. V danom prípade Okresný súd Galanta konštatoval, že úver poskytnutý titulom spotrebiteľskej zmluvy o úvere je bezúročný a bez poplatkov, v rozsudku sp. zn. 30C/211/2014 zo dňa 23.9.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.11.2015. Premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia teda začala plynúť 21.11.2015, prípadne odo dňa, kedy sa žalobca najskôr mohol dozvedieť o dôvodoch zakladajúcich nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to vydaním rozsudku sp. zn. 30C/211/2014, t. j. 23.9.2014. Nakoľko žalobca podal žalobu na súd 3.5.2017, túto podal včas, teda pred uplynutím premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že popiera splnenie zákonných podmienok pre povolenie obnovy konania. Žalobcom označené vydanie rozhodnutia Súdneho dvora vo veci C-485/19 nespĺňa podmienku, že by šlo o rozhodnutie, skutočnosť, ktorá objektívne v čase rozhodovania existovala. Označené rozhodnutie nespĺňa ani druhú podmienku, a to že sa týka strán a predmetu pôvodného konania. Podaná žaloba napokon neobsahuje žiadne skutočnosti preukazujúce spôsobilosť prívodiť priaznivejšie rozhodnutie. Nakoľko iné právne posúdenie v inej právnej veci nie je podľa judikatúry dôvod pre obnovu konania, pričom žalobcom uvádzané všeobecné tvrdenia nepreukazujú splnenie ani tretej podmienky podľa citovaného ustanovenia. Vo vzťahu k dôvodu obnovy podľa § 397 písm. e/ CSP žalovaný tvrdí, že rozhodnutie SD EÚ vo veci C-485/19 nespĺňa podmienky rozhodnutia SD EÚ tak, ako to predpokladá rozhodnutie Lucchini (C-119/05) a nie je splnená ani druhá zákonná podmienka, a to je záväznosť rozhodnutia SD EÚ vo veci C-485/19 pre sporové strany pôvodného konania. Rozhodnutia SD EÚ sú záväzné pre strany pred uvedeným súdom. V prípade prejudiciálnych otázok však táto záväznosť chýba, dokonca nejde o záväzné rozhodnutie ani pre súd podávajúci predbežnú otázku, pretože v konaní o prejudiciálnej otázke je rozhodnutie len návodom resp. výkladom úniijného práva, ale nie právne záväzným pokynom na spôsob rozhodnutia, spôsob právneho posúdenia a pod. Žalovaný ďalej poukázal na ustálenú súdnu prax o tom, že dôvodom obnovy konania nie je iný právny názor na

výklad zákona. Preto ani iný výklad Občianskeho zákonníka na podklade rozhodnutia SD EÚ C-485/19 by nemohol byť dôvodom pre obnovu konania vedeného pod sp.zn. 15Csp/133/2017.

Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil tento skutkový stav veci:

Okresný súd Galanta rozsudkom č. k. 30C/211/2014-54 z 23.9.2014 v právnej veci navrhovateľa PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. proti odporcom 1. F. B., 2. A. B. I. konanie v časti o zaplatenia 70 eur zastavil, II. návrh zamietol a III. odporcom 1/ a 2/ nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že medzi účastníkmi konania bola dňa 6.9.2010 uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere. S poukazom na údaje v zmluve o revolvingovom úvere, ktoré sú podľa názoru súdu nejasné, nezrozumiteľné pre bežného občana, nie je ani súdu zrejmé, v akej výške bol poskytnutý úver, či sa v skutočnosti jednalo o revolvingový úver, nakoľko mechanizmus splácania úveru nasvedčuje skôr poskytnutiu tzv. klasického úveru a taktiež tomu nasvedčuje aj čerpanie úveru, ktorí čerpali odporcovia dňa 9.9.2010 v sume 1.284,25 eur. Súd považoval zmluvu o revolvingovom úvere pre jej nejasnosť a nezrozumiteľnosť za neplatný právny úkon. Keďže odporcom boli nepochybne bez existencie platne uzatvorenej zmluvy poskytnuté peňažné prostriedky, môže si navrhovateľ uplatňovať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý nárok je dôvodný len v časti rozdielu medzi poskytnutým bezdôvodným obohatením navrhovateľom odporcom a vráteným bezdôvodným obohatením odporcami navrhovateľovi (§ 451 O.z.).

Okresný súd Galanta rozsudkom č. k. 15Csp/133/2017-116 z 11.10.2018 v právnej veci žalobcu A. B. proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 740,08 eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania od 3.5.2017 do zaplatenia, to troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 400 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, III. vo zvyšnej časti primeraného finančného zadostučinenia žalobu zamietol a IV. žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania. V bode 42. rozsudku súd uviedol, že posúdiac obsah rozhodnutia vydaného v konaní sp. zn. 30C/211/2014 ako aj výsledky uvedeného konania, dospel k záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere bola neplatným právnym úkonom, a teda žalovaný mal nárok na vrátenie len tej sumy, ktorá bola žalobcovi reálne poskytnutá, a teda sumy vo výške 1.284,25 eur. Nakoľko však žalovanému bolo vrátených 2.024,33 eur, a síce o 740,08 eur viac, došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu, ktoré je povinný žalobcovi vydať späť. K námietke premlčania súd uviedol, že žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvorenia zmluvy už niekoľko rokov platila pri spotrebiteľských úveroch úprava vyžadujúca uvádzať RPMN umožňujúcu spotrebiteľom zorientovať sa v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery a posúdiť výhodnosť poskytnutého úveru. Neuvedenie jednoznačného a zrozumiteľného údaju o RPMN a určenie neprimerane vysokej ceny úveru, nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom. Je dôvodné predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že nedodržaním všetkých zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nastane zákonom predpokladaná sankcia, že veriteľ (žalovaný) nebude môcť od dlžníka (žalobkyne) žiadať úrok z úveru a ani iné poplatky, a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). So zreteľom na uvedené, súd má za to, že inak trojročná objektívna premlčacia doba sa v danom prípade predĺžila na 10 rokov odo dňa keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. V zmysle uvedeného nárok žalobcu premlčaný nie je.

Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 11Co/28/2019-161 z 5.11.2019 rozsudok Okresného súdu Galanta č. k. 15Csp/133/2017-116 v napadnutých vyhovujúcich častiach (výroky I. a II.) zmenil tak, že žalobu zamietol. V bode 10. druhá veta odôvodnenia rozsudku je uvedené, že odvolací súd dodáva, že žalobca sa proti žalovanému nedomáha plnenia titulom uzatvorenej zmluvy, ale titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo plnením bez právneho dôvodu. V bodoch 13. a 14. odôvodnenia odvolací súd uviedol, že subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr než objektívna premlčacia doba. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa totiž oprávnený nemôže dozvedieť skôr, než bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať na získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslenej v peniazoch), že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súde. Rozhoduje skutočná, a nie predpokladaná znalosť okolností uvedených v ust. § 107 ods. 1 O.z. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, a to tak trojročnej, ako aj desaťročnej v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia, je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy k

získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo. V prípade, že je poskytované plnenie bez právneho dôvodu postupne v splátkach, objektívna premlčacia doba začína plynúť u každej z nich zvlášť v okamihu, kedy k plneniu došlo. Každá z dielčích platieb plnených bez právneho dôvodu má tak svoj samostatný právny osud, premlčuje sa samostatne a samostatne sa posudzuje prípadné omeškanie s jej vydaním (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/143/2008 z 21.1.2009, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Odo/52/2005 zo 14.12.2006). Bolo potrebné vytknúť súdu prvej inštancie, že tento zameral svoju pozornosť na posúdenie plynutia a dĺžky objektívnej premlčacej doby, pričom ponechal bez povšimnutia plynutie subjektívnej premlčacej doby, keď bolo potrebné dať za pravdu žalovanému, ktorý už v odpore proti platobnému rozkazu (č.l. 19) namieta premlčanie nároku žalobcu z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby, nakoľko dôvody, na základe ktorých žalobca podal žalobu, boli žalobcovi známe najneskôr vyhlásením rozsudku vo veci sp. zn. 30C/211/2014 dňa 23.9.2014, pričom od tohto dňa plynula subjektívna premlčacia doba, ktorá uplynula skôr, ako bola súdu doručená žaloba (dňa 5.5.2017). Rozsudok Krajského súdu v Trnave nadobudol právoplatnosť 28.11.2019.

Dňa 22.4.2021 bol vydaný rozsudok SD EÚ vo veci C-485/19, ktorého predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ podaný rozhodnutím Krajského súdu v Prešove z 12.6.2019 a doručeným Súdnemu dvoru 25.6.2019, ktorý súvisí s konaním LH proti Profi Credit Slovakia s.r.o.. Súdny dvor v rozhodnutí o prvej otázke v znení: Má sa článok 47 (Charty) a implicitne právo spotrebiteľa na účinný prostriedok súdnej ochrany vykladať tak, že mu odporuje právna úprava v § 107 ods. 2 (slovenského) Občianskeho zákonníka o premlčaní práva spotrebiteľa v trojročnej objektívnej premlčacej dobe, podľa ktorej sa právo spotrebiteľa na vrátenie plnenia z neprijateľnej zmluvnej podmienky premlčí aj v prípade, že spotrebiteľ sám nedokáže vyhodnotiť neprijateľnú zmluvnú podmienku, a toto premlčanie uplynie aj za stavu, že spotrebiteľ o povahe neprijateľnej zmluvnej podmienky nevedel? rozhodol tak, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnených zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.

Dňa 9.7.2020 bol vydaný rozsudok SD EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18, ktorých predmetom sú návrhy na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podané rozhodnutiami Špecializovaného súdu Mureș, Rumunsko z 12.6.2018 a doručené Súdnemu dvoru 7.11.2018, ktoré súvisia s konaniami SC Raiffeisen Bank SA proti JB a BRD Groupe Sociétés Générale SA proti KC. SD EÚ v rozsudku rozhodol, že článok 2 písm. b/, článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS, ako aj zásady ekvivalencie, efektivity a právnej istoty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia súdnemu výkladu vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorého žaloba o vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalej podmienky nachádzajúcej sa v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom podlieha trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť odo dňa úplného splnenia zmluvy, ak sa predpokladá, bez potreby overenia, že k tomuto dátumu spotrebiteľ musel o nekalom charaktere predmetnej zmluvnej podmienky, alebo keď pre podobné žaloby založené na určitých vnútroštátnych právnych predpisoch táto lehota začína plynúť až od okamihu určenia právneho dôvodu týchto žalôb súdom.

Žaloba na obnovu konania podaná žalobcom 19.7.2021 smeruje proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 5.11.2019 pod č. k. 11Co/28/2019-161, v ktorom súd zamietol nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žaloba na obnovu konania tak smeruje proti prípustnému rozhodnutiu v zmysle § 397 CSP a bola podaná oprávnenou osobou v zmysle § 400 CSP.

Žalobca v podanej žalobe na obnovu konania tvrdil, že dôvodom pre povolenie obnovy konania je to, že je tu rozhodnutie týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a ktoré môže privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci (dôvod podľa § 397 písm. a/ CSP) a zároveň, že rozsudok je v rozpore s rozhodnutím SD EÚ, ktoré je pre strany záväzné (dôvod podľa § 397 písm. e/ CSP). Za takéto rozhodnutie žalobca považuje rozsudok SD EÚ vo veci C-485/19 z 22.4.2021, ktorý je podľa neho potrebné vykladať v spojení s rozsudkom SD EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18 z 9.7.2020. Žaloba na obnovu konania bola podaná pred uplynutím objektívnej lehoty troch rokov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia (rozsudok KS v Trnave nadobudol právoplatnosť 28.11.2019, žaloba bola podaná 19.7.2021). Subjektívna lehota troch mesiacov podľa § 403 ods. 1 CSP odkedy sa žalobca mohol dozvedieť o dôvode obnovy bolo dodržaná

len vo vzťahu k rozsudku SD EÚ vo veci C-485/19 vydaného 22.4.2021, nie však vo vzťahu k rozsudku SD EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18, ktorý bol vydaný už 9.7.2020.

Základným dôvodom, pre ktorý bola žaloba na obnovu konania zamietnutá však bolo zistenie, že ani jedno z uvedených rozhodnutí sa nevzťahuje na situáciu a nerieši otázky, ktoré boli riešené v rozsudku Krajského súdu v Trnave z 5.11.2019. V rozsudku C-485/19 bola zodpovedaná otázka či sa právo spotrebiteľa na vrátenie plnenia z neprijateľnej zmluvnej podmienky premlčí aj v prípade, že spotrebiteľ sám nedokáže vyhodnotiť neprijateľnú zmluvnú podmienku, a toto premlčanie uplynie aj za stavu, že spotrebiteľ o povahe neprijateľnej zmluvnej podmienky nevedel. Toto rozhodnutie rieši situáciu plynutia trojročnej premlčacej lehoty v prípade vzniku bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice RADY 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a RADY 2008/48/EHS o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Aj rozhodnutie SD EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18 rieši otázku žalôb o vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalej podmienky nachádzajúcej sa v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom. Ani jedno z týchto rozhodnutí, resp. ich závery nie sú aplikovateľné na vec, ktorej bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 5.11.2019, nakoľko v prejednávanej veci k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo v dôsledku plnenia bez právneho dôvodu, nakoľko súdy konštatovali, že k platnému uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere nedošlo. Tento záver vyplýva tak z rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 30C/211/2014-54 z 23.9.2014, v ktorom súd považoval zmluvu o revolvingovom úvere pre jej nejasnosť a nezrozumiteľnosť za neplatný právny úkon a tento záver prebral aj Okresný súd Galanta v rozsudku č. k. 15Csp/133/2017-116 z 11.10.2018. Tento rozsudok bol zrušený práve napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/28/2019-161 z 5.11.2019, avšak aj ten prevzal záver o neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zároveň v bode 10. druhá veta odôvodnenia rozsudku zdôraznil, že žalobca sa proti žalovanému nedomáha plnenia titulom uzatvorenej zmluvy, ale titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo plnením bez právneho dôvodu. Predmetom konania tak nebolo plnenie zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok, resp. podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere.

Procesným predpokladom pre povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a/ CSP je existencia nového rozhodnutia, ktoré musí riešiť rovnakú otázku, ktorá bola riešená v pôvodnom konaní a bola vyriešená odlišne, pričom toto nové rozhodnutie je spôsobilé privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Aj pre aplikáciu § 397 písm. e/ CSP by bolo nevyhnutné v prvom rade preukázať, že rozhodnutie Súdneho dvora, v rozpore s ktorým má byť napadnutý rozsudok, riešilo rovnakú otázku. Nakoľko žiadny z týchto predpokladov v konaní z vyššie uvedených dôvodov splnený nebol, súd žalobu o obnovu konania zamietol. Len pre doplnenie súd uviedol, že k rovnakému názoru o nemožnosti aplikovať rozsudok C-485/19 na obdobnú situáciu, aká bola riešená v konaní 15Csp/133/2017, dospel aj Okresný súd Prievidza v konaní sp. zn. 5Csp/25/2021.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP, vecne plným úspechom žalovaného v spore

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie žalobca, s návrhom na jeho zmenu povolením obnovy konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 15Csp/133/2017 a priznaním mu voči žalovanému náhrady trov konania v plnom rozsahu. Dôvodil, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom porušil právo žalobcu na spravodlivý proces. (§ 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP). Žalobcovi nie je zrejmé na základe akých úvah dospel súd prvej inštancie k záveru, že neboli naplnené dôvody obnovy konania podľa § 397 písm. a/ a e/ CSP, nakoľko podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec a zároveň sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku ani dostatočným spôsobom nevysporiadal s právnou argumentáciou žalobcu ohľadne naplnenia podmienok predpokladaných § 397 písm. a/ CSP a § 397 písm. e/ CSP. Súd prvej inštancie uvádza, že subjektívna lehota troch mesiacov podľa § 403 ods. 1 CSP odkedy sa žalobca mohol dozvedieť o dôvode obnovy bola dodržaná len vo vzťahu k rozsudku SD EÚ vo veci C-485/2019 vydaného 22.04.2021, nie však vo vzťahu k rozsudku SD EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18, ktorý bol vydaný už 9.7.2020. V danom prípade sa súd prvej inštancie nezaoberal a nevysporiadal s právnou argumentáciou žalobcu obsiahnutou v žalobe na obnovu konania. Žalobca sa predmetnými argumentmi snažil poukázať na to, že nárok žalobcu sa neodvíjal na obnovu vo vzťahu k rozhodnutiu SD EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18, ale žalobca týmito rozhodnutiami chcel poukázať na súvislosť s rozhodnutím C-485/19 zo dňa 22.4.2021, na ktorú by konajúci súd v konaní po povolení obnovy konania mal pri posudzovaní predmetu sporu prihliadať. Súd prvej inštancie preto

nesprávne postupoval, keď posudzoval subjektívnu lehotu aj vo vzťahu k rozhodnutiu SD EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18, ktoré žalobca uvádza len z dôvodu potreby výkladu rozhodnutia SD EÚ vo veci C-485/19 z 22.4.2021.

Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o žalobe na obnovu konania uchýlil ku konštatovaniu, že ani jedno z uvedených rozhodnutí sa nevzťahuje na situáciu a nerieši otázky, ktoré boli riešené v rozsudku Krajského súdu v Trnave z 5.11.2019, nakoľko predmetné rozhodnutia riešia situáciu plynutia trojročnej premlčacej lehoty v prípade vzniku bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok. Z uvedeného dôvodu nie je možné podľa súdu ani jedno z týchto rozhodnutí, resp. ich závery aplikovať na vec, nakoľko v prejednávanej veci k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo v dôsledku plnenia bez právneho dôvodu, nakoľko súdy konštatovali, že k platnému uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere nedošlo. Súd v odôvodnení rozsudku uvádza, že procesným predpokladom pre povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a/ CSP je existencia nového rozhodnutia, ktoré musí riešiť rovnakú otázku, ktorá bola riešená v pôvodnom konaní a bola vyriešená odlišne, pričom toto nové rozhodnutie je spôsobilé privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Procesným predpokladom pre povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a/ CSP je existencia nového rozhodnutia týkajúceho sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Súd nesprávne uvádza, že je to existencia nového rozhodnutia, ktoré musí riešiť rovnakú otázku, ktorá bola riešená v pôvodnom konaní. Rozhodnutie, ktoré musí riešiť rovnakú otázku a rozhodnutie, ktoré sa týka strán a predmetu pôvodného konania nemožno stotožňovať. Vzhľadom na to, že súd vychádzal z premisy, že má ísť o rozhodnutie, ktoré musí riešiť rovnakú otázku ako bola riešená v pôvodnom konaní, je zrejmé, že celé posúdenie prípustnosti žaloby na obnovu konania založil na nesprávnom právnom posúdení.

SD EÚ vo veci C-485/19 z 22.04.2021 uvádza: „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“

V zmysle čl. 31 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS: „Zmluva o úvere by mala zrozumiteľným a stručným spôsobom poskytovať všetky potrebné informácie, aby sa mohol spotrebiteľ oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami, ktoré mu z nej vyplývajú.“

V zmysle vyššie citovaného rozhodnutia SD EÚ má ísť o zmluvu o úvere v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, čo v predmetnom prípade zmluva o úvere v konaní na Okresnom súde Galanta, sp. zn. 30C/211/2014 zo dňa 23.09.2014, následne na Krajskom súde Trnava, sp. zn. 11Co/28/2019 z 05.11.2019, spĺňa, nakoľko ju súd posúdil ako nejasnú a nezrozumiteľnú. Z uvedeného vyplýva, že táto zmluva o úvere je v rozpore s požiadavkami Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS.

Vzhľadom na vyššie uvedené má žalobca za to, že rozhodnutie SD EÚ vo veci C-485/19 z 22.04.2021 možno aplikovať na predmetný prípad.

Súd prvej inštancie sa navyše nevysporiadal so skutočnosťou, že rozhodnutie SD EÚ vo veci C-485/19 sa týkalo predmetu pôvodného konania predovšetkým z dôvodu, že sa v ňom posudzovala otázka premlčacej doby pre vydanie reštitučných nárokov spotrebiteľov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Žalobca citoval z rozhodnutia NS SR sp. zn. 4 Cdo 102/2017 a uznesení NS SR z 27. augusta 2019 sp. zn. 4 Cdo 120/2019 a z 31. januára 2019 sp. zn. 6 Cdo 98/2017 s tým, že podľa jeho názoru vydaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie došlo nepochybne k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko je rozhodnutie v časti žalobcom uplatnených dôvodov obnovy konania arbitrárne. S odkazom na ust. § 220 ods. 2 CSP žalobca zastáva názor, že vo vzťahu ku neakceptovaniu jeho argumentácie ohľadne uplatnených dôvodov obnovy konania podľa § 397 písm. a/ a e/ CSP uvedenej vo vyjadrení žalobcu 1.10.2021 mal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviesť argumentáciu, ktorou by jasne, zrozumiteľne a dostatočne konkrétne vyvrátil alebo spochybnil tvrdenie príslušnej strany sporu, t.

j. žalobcu. V danom prípade však súd prvej inštancie uviedol čisto všeobecné vyjadrenie spočívajúce v konštatovaní uplynutia subjektívnej trojmesačnej lehoty vo vzťahu k rozhodnutiu SD EÚ v spojenej veci C-698/18 a C-699/18 z 9.7.2020, a teda že žalobkyňa nepodala žalobu na obnovu konania včas, bez bližšieho zdôvodnenia najmä v kontexte žalobcom uplatnenej právnej argumentácie titulom vyjadrenia z 1.10.2021 a v uvedení, že ani jedno z predmetných rozhodnutí SD EÚ sa nevzťahuje na predmetnú situáciu. Žalobca má za to, že konštatovanie súdu prvej inštancie o irelevantnosti nároku žalobcu bez dostatočného vysvetlenia na základe akých úvah dospel k záveru, že predmetný nárok nemožno považovať za dôvodný zakladá arbitrárnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a priznať žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu. Záver konajúceho súdu o nepreukázaní dôvodov obnovy konania je správny. Žalobca v konaní – odkazujúc na § 397 písm. a/ CSP nepredložil žiadne rozhodnutie, ktoré sa týka predmetu sporu a je záväzné pre sporové strany. Rozhodnutie C-485/19 nie je záväzné ani pre žalobcu a ani žalovaného, nakoľko ide o rozhodnutie o predbežnej otázke – t. j. o podaní výkladu úniijného práva. Zároveň dané rozhodnutie sa ani netýka predmetu sporu. Žalobca argumentuje záväznosťou rozhodnutia z prejudiciálneho konania, hoci všeobecnú záväznosť takéto rozhodnutie nemá. Tu je na mieste práve použiť záver SD EÚ vo veci C-234/04 zo 16. marca 2006 Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH kedy aj SD EÚ uviedol, že úniové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátného súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. SD EÚ zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie). Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím SD EÚ. Žalovaný považuje za nesprávne tvrdenia žalobcu odvolávajúce sa na rozhodnutie Costa vs. ENEL (C-6/64). Rozhodnutie Costa vs. ENEL (C-6/64) neobsahuje žiadne ustanovenie o nadradenosti či záväznosti rozhodnutí SD EÚ o prejudiciálnych otázkach spôsobom, ako to prezentuje a tvrdí žalobca. Rovnako ani rozhodnutie vo veci CILFIT neobsahuje takýto záver (mimočodom, dané rozhodnutie sa týka len výkladu v tom zmysle, že súd, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátného práva, je povinný obrátiť sa na SD EÚ). Aj Ústavný súd SR v odôvodnení uznesenia sp. zn. III. ÚS 345/2017 uvádza: „Aj keby sa súd pri vydaní platobného rozkazu prijateľnosťou dohodnutej zmluvnej podmienky vôbec nezaoberal, alebo keby sa s ňou zaoberal, ale s nesprávnym záverom, nemôže ísť o rozpor s európskou judikatúrou. Takýto nedostatok nemožno odstraňovať prostredníctvom obnovy konania, pretože návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci alebo nesprávnosti procesnej povahy.“ Ide o právny názor pokračujúci v argumentačnej línii vrcholných súdnych autorít tak, ako na ne žalovaný poukazoval počas celého konania pred súdom prvej inštancie. V čase vydania právoplatného rozsudku č. k. 18Csp/114/2018 bola Slovenská republika členom EÚ, pričom ani súd prvej inštancie a ani odvolací súd nedospeli k záveru o nutnosti požiadať SD EÚ o výklad v rámci prejudiciálneho konania. Iný právny názor, prijatý s odstupom času, preto nielen že nespĺňa požiadavky vnútroštátnej právnej úpravy a judikatúry o dôvodoch pre obnovu konania, ale s poukazom na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-234/04 zo 16. marca 2006 Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH ani nemôže byť považovaný za spôsobilý dôvod obnovy konania.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie bola žaloba na obnovu konania, ktorou sa žalobca domáhala povolenia obnovy konania vedeného Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 15Csp/133/2017.

Predmetnom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie žalobu na obnovu konania zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

6. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že subjektívna lehota troch mesiacov podľa § 403 ods. 1 CSP odkedy sa žalobca mohol dozvedieť o dôvode obnovy bolo dodržaná len vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 vydaného 22.4.2021, nie však vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18, ktorý bol vydaný už 9.7.2020. Žalobca/odvolateľ namietal, že vo vzťahu k rozhodnutiu SD EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18 nebolo potrebné posudzovať subjektívnu lehotu, keďže ich žalobca uvádzal len z dôvodu potreby výkladu rozhodnutia SD EÚ vo veci C-485/19 z 22.4.2021. Táto námietka je právne nevýznamná. Súd prvej inštancie správne posudzoval plynutie subjektívnej lehoty podľa § 403 ods. 1 CSP vo vzťahu k rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ vo veci: C-485/19, o ktoré sa žalobca v žalobe na obnovu konania opiera. Pokiaľ sa nad rámec uvedeného súd prvej inštancie zaoberal aj plynutím tejto lehoty vo vzťahu k rozhodnutiam vo veciach C-698/18 a C-699/18, ktoré žalobkyňa uvádzala len podporne (nie ako dôvod obnovy konania), tieto závery nemajú nijaký dosah a vplyv na vecnú správnosť výroku o zamietnutí žaloby.

7. Ako základný dôvod pre zamietnutie žaloby súd prvej inštancie uviedol to, že ani jedno z uvedených rozhodnutí SD EÚ sa nevzťahuje na situáciu a nerieši otázky, ktoré boli riešené v rozsudku Krajského súdu v Trnave z 5.11.2019 č. k. 11Co/28/2019-161, nakoľko predmetné rozhodnutia riešia situáciu plynutia trojročnej premlčacej lehoty v prípade vzniku bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok. Ani jedno z týchto rozhodnutí, resp. ich závery nie sú aplikovateľné na vec, v ktorej bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 5.11.2019 č. k. 11Co/28/2019-161, nakoľko v prejednávanej veci k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo v dôsledku plnenia bez právneho dôvodu, nakoľko súdy konštatovali, že k platnému uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere nedošlo. Predmetom konania tak nebolo plnenie zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok, resp. podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Procesným predpokladom pre povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a/ CSP je existencia nového rozhodnutia, ktoré musí riešiť rovnakú otázku, ktorá bola riešená v pôvodnom konaní a bola vyriešená odlišne, pričom toto nové rozhodnutie je spôsobilé prívodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Odvolateľ namietal, že rozhodnutie, ktoré musí riešiť rovnakú otázku a rozhodnutie, ktoré sa týka strán a predmetu pôvodného konania nemožno stotožňovať a pokiaľ súd prvej inštancie vychádzal z premisy, že má ísť o rozhodnutie, ktoré musí riešiť rovnakú otázku ako bola riešená v pôvodnom konaní, je zrejmé, že celé posúdenie prípustnosti žaloby na obnovu konania založil na nesprávnom právnom posúdení. Dôvodil, že v zmysle čl. 31 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS: „Zmluva o úvere by mala zrozumiteľným a stručným spôsobom poskytovať všetky potrebné informácie, aby sa mohol spotrebiteľ oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami, ktoré mu z nej vyplývajú.“ V zmysle rozhodnutia SD EÚ C-485/19 z 22.4.2021 má ísť o zmluvu o úvere v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, čo v predmetnom prípade zmluva o úvere v konaní na Okresnom súde Galanta, sp. zn. 30C/211/2014 zo dňa 23.09.2014, následne na Krajskom súde Trnava, sp. zn. 11Co/28/2019 z 05.11.2019, spíňa, nakoľko ju súd posúdil ako nejasnú a nezrozumiteľnú. Z uvedeného vyplýva, že táto zmluva o úvere je v rozpore s požiadavkami Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Vzhľadom uvedené má žalobca za to, že rozhodnutie SD EÚ vo veci C-485/19 z 22.4.2021 možno aplikovať na predmetný prípad.

Podľa § 397 písm. a/ a e/ CSP proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné.

Žaloba na obnovu konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý smeruje proti právoplatným rozhodnutiam súdu. Obnova konania v systéme mimoriadnych opravných prostriedkov v Civilnom sporovom konaní v porovnaní s doterajšou právnou úpravou zostala zachovaná. Žalobou na obnovu konania možno napadnúť právoplatný rozsudok, právoplatné uznesenie, ktorým bol schválený zmier, ako aj právoplatný platobný rozkaz, pokiaľ sú splnené podmienky prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Žaloba na obnovu konania je v zásade prípustná voči všetkým právoplatným rozsudkom s výnimkou rozsudkov o vyslovení, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je (§ 74 CMP), a rozsudkov, ktorých zmenu alebo zrušenie možno dosiahnuť inak (§ 399 CSP).

Obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok predstavuje narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím, a preto tento zásah musí byť vyvážený sprísnenými podmienkami prípustnosti, ktoré sú taxatívne vymedzené v ust. § 397 CSP. Žalobca odôvodnil žalobu na obnovu konania dôvodom primárne podľa ust. § 397 písm. a/ CSP a tvrdil, že všetky podmienky v ňom ustanovené na povolenie obnovy konania sú splnené. V odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne uviedol, že nové rozhodnutie musí riešiť rovnakú otázku, ktorá bola riešená v pôvodnom konaní. Pokiaľ ide o dôvod prípustnosti obnovy konania podľa § 397 písm. a/ CSP, musia byť splnené kumulatívne nasledovné podmienky: a) skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy nemohla strana oprávnená na podanie žaloby na obnovu konania bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, b) dôvodom obnovy konania sú len také skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania a c) skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy sú spôsobilé privodiť pre stranu pôvodného konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Pri rozhodnutiach, ktorých existencia bude dôvodom obnovy konania, pôjde o dve skupiny rozhodnutí. Jednak to budú rozhodnutia, ktoré strana bez procesnej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní, napriek tomu, že reálne existovali a jednak rozhodnutia nové, také, ktoré boli prijaté až po právoplatnom rozhodnutí veci. Druhý prípad predstavuje neskoršie rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, ktorú súd v pôvodnom konaní posúdil inak. Ak súd prejudiciálne posúdi otázku, o ktorej nemôže sám rozhodovať a po právoplatnom skončení tohto konania orgán, do ktorého právomoci prejudiciálna otázka patrí, túto otázku posúdi odchylné, pôjde o typický prípad dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. a/ (Veľké komentáre, Števeček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., Civilný sporový poriadok, 2. vydanie, Nakladateľství C. H. Beck, s. 1499)

V danom prípade rozhodnutie SD EÚ vo veci C-485/19, na ktoré sa žalobca odvoláva bolo vydané dňa 22.04.2021, teda bolo prijaté až po právoplatnom skončení pôvodného konania sp. zn. 15Csp/133/2017 (rozsudkom Okresného súdu Galanta z 11.10.2018 č.k. 15Csp/133/2017-116 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 5.11.2019 č.k. 11Co/28/2019-161, právoplatným 28.11.2019). Pokiaľ ide o spôsobilosť tohto rozhodnutia privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, tu sa odvolací súd so závermi súdu prvej inštancie stotožniť nemôže. Zo záverov Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 je zrejme, že „zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“

Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 30C/211/2014-54 z 23.9.2014, vyplýva, že v uvedenej veci sa žalovaný tam z pozície žalobcu domáhal zaplataenia od žalobcu (tam v postavení žalovaného 2/) sumy vo výške 1.351,21 eur spolu so zmluvnou pokutou a príslušenstvom titulom spotrebiteľského úveru. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že súd prvej inštancie posúdil zmluvu o revolvingovom úvere pre jej nezrozumiteľnosť a nejasnosť ako neplatný právny úkon, pričom absentovali niektoré náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zák. č. 129/2010 Z. z., v dôsledku čoho sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. V konaní sp. zn. 15Csp/133/2017 sa žalobca domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaný od žalobcu prijal na základe vyššie uvedenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a bol povinný ho vydať z dôvodu, že zmluva o revolvingovom úvere bola vyhodnotená ako neplatná. Žalobe bolo rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 15Csp/133/2017-116 z 11.10.2018 vyhovie, avšak na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 11Co/28/2019-161 z 5.11.2019 rozsudok Okresného súdu Galanta č. k. 15Csp/133/2017-116 zmenil tak, že žalobu zamietol z dôvodu premlčania. Je zrejme, že v konaní sp. zn. 15Csp/133/2017 išlo o vrátenie sumy neoprávnene zaplatenej v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, a ktoré

boli premietnuté práve do zákonných ustanovení zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Nemožno však opomenúť, že nebola splnená podmienka prípustnosti obnovy konania, ktorá spočíva v tom, že môže ísť len o také rozhodnutie, ktoré sa týka strán a predmetu pôvodného konania. Uvedená požiadavka podčiarkuje celkovú koncepciu účinkov rozhodnutí podľa CSP inter partes. Jedným z druhov klasifikácie rozsudkov podľa účinkov je to, či pôsobia „len“ inter partes alebo erga omnes. Absolútnym a takmer neprekročiteľným pravidlom je to, že podľa Civilného sporového poriadku majú rozsudky účinky len na sporové strany v konaní. Výnimočne však môže zákon stanoviť, že rozsudok má účinky širšie - napríklad v konaní o abstraktnej kontrole. Rozhodnutie SD EÚ vo veci C-485/19 sa síce týkalo žalovaného, ale nie žalobcu, nešlo o konanie, ktorého predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania súdom prejednávajúcim vec týkajúcu sa žalobcu. Uvedená podmienka sa týka aj dôvodu prípustnosti obnovy konania podľa ust. § 397 písm. e/ CSP, pričom musia byť splnené kumulatívne nasledovné dve podmienky: a/ existencia právoplatného rozsudku, ktorý je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie a b/ rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie je pre strany sporu zároveň záväzný. Tu je potrebné zdôrazniť, že Občiansky súdny poriadok upravoval v ust. § 228 ods. 1 písm. e/ OSP dôvod prípustnosti obnovy konania nasledovne: právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev. Žalovaný správne poukázal v tejto súvislosti na uznesenie ÚS SR sp. zn.: III. ÚS 345/2017 (bod 21.), kde Ústavný súd SR odkazuje na závery Súdneho dvora v rozsudku C-234/04 vo veci Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH, v ktorom Súdny dvor uviedol, že úniové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Súdny dvor tiež uviedol, že na to, aby sa zabezpečila stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými. Týmto rozhodnutím Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou, keď SD EÚ zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie). Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím SD EÚ. Rozhodnutie SD EÚ zakladá dôvod prípustnosti obnovy konania len vtedy, keď sa týka rovnakej veci ako obnovou napadnuté rozhodnutie alebo ak odlišne, hoci vo veci inej, rieši otázku, majúcu na spôsob právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní dosah. V záujme podčiarknutia charakteru výnimočnosti obnovy konania zákonodarca pri prijatí Civilného sporového poriadku znenie pôvodného ust. § 228 ods. 1 písm. e/ OSP precizoval tak, že vymedzil aj podmienku záväznosti rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie pre strany konania. Pokiaľ ide o záväznosť rozhodnutí SD EÚ, povaha prejudiciálneho konania nespočíva v tom, že je riešený spor medzi stranami, ale SD EÚ poskytuje iba odpovede na konkrétne otázky vnútroštátneho súdu týkajúce sa výkladu práva EÚ. Na základe odpovedí z SD EÚ súd, ktorý položil prejudiciálnu otázku, následne aplikuje právo EÚ na spor, ktorý je pred ním vedený a vo veci rozhodne. Zároveň po tom, ako rozhodnutie bolo publikované v zbierke rozhodnutí Súdneho dvora a Všeobecného súdu, sú vnútroštátne súdy pri riešení otázky výkladu práva EÚ, ktorá už bola riešená pred SD EÚ, povinné aplikovať správne eurokonformný výklad práva, tzn. súdne rozhodnutia nesmú byť v zjavnom rozpore s judikatúrou SD EÚ. Účelom konania o prejudiciálnej otázke je teda rozhodovať právne otázky a tieto rozhodnutia sú záväzné pre daný súd členského štátu, ak sa týkajú výkladu daného komunitárneho aktu. V danom prípade však hovoríme o všeobecnej záväznosti judikatúry SD EÚ pre vnútroštátne súdy, nie o záväznosť inter partes, t. j. pre strany konania v konkrétnej prejednávanej veci, ktorá predstavuje subjektívnu záväznosť rozhodnutia. Práve subjektívna záväznosť pre strany konania je jednou z podmienok naplnenia dôvodu na povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a/ CSP („sú tu ...rozhodnutia ... týkajúce sa strán pôvodného konania“) aj § 397 písm. e/ CSP („je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie ..., ktoré je pre strany záväzný“), pričom v danom prípade táto podmienka nepochybne splnená nebola.

Hoci súd prvej inštancie sústredil svoje rozhodnutie na závery o tom, že nešlo o rovnaký predmet konania, resp. že nebola riešená otázka, ktorá by bola spôsobilá privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, čo je len čiastkovo súčasťou vymedzenej podmienky pre povolenie obnovy konania (aj to len podľa § 397 písm. a/ CSP) - pričom jeho závery v tomto smere nemožno považovať za správne, je nutné stotožniť sa s tým, že dôvody na povolenie obnovy konania v danom prípade nie sú dané. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného

odôvodnenia. Vecná správnosť ako zákonný predpoklad pre vydanie potvrdzujúceho rozhodnutia sa vyžaduje iba v prípade výroku preskúmaného rozhodnutia. Vecná nesprávnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie tak nebráni tomu, aby odvolací súd v konečnom dôsledku rozhodnutie potvrdil. Z uvedených dôvodov odvolací súd konštatuje, že vo výroku I. (a v závislom výroku II. o trovách konania) je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vecne správny, čím sú dané dôvody na jeho potvrdenie.

Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Ak sa odvolací súd v odôvodnení tohto jeho rozsudku nezaoberal konkrétnou námietkou sporovej strany, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie v danej veci za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho (konkrétnymi odvolacími námietkami nespochybného) rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania.

8. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalovaný), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalobca), keď nevidel dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

9. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)